

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) ที่ต้องการศึกษาถึงคุณสมบัติทางการวัด และเกณฑ์มาตรฐานของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนอายุ 12 – 18 ปี ที่ศึกษาอยู่ในกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อพัฒนาเครื่องมือและมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจฉบับภาษาไทย และตรวจสอบคุณสมบัติทางการวัด (Psychometric) คือความเที่ยง (Reliability) และความตรง (Validity) ของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ กับกลุ่มเด็กนักเรียนที่มีอายุ 12 – 18 ปี ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อสร้างเกณฑ์มาตรฐาน (Norms) ของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ กับกลุ่มเด็กนักเรียนที่มีอายุ 12 – 18 ปี ในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อหาปัจจัยระหว่างตัวแปรของอายุ, เพศ และบุคลิกภาพ ที่มีผลต่อมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ

ประชากร และตัวอย่าง

ประชากรตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายในปีการศึกษา 2544 ของโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกที่อายุระหว่าง 12 – 18 ปี ไม่เคยมีประวัติการเจ็บป่วยทางจิต ไม่เคยมีประวัติในการติดสารเสพติด สม่ครใจและให้ความร่วมมือในการวิจัยโดยลงชื่อในใบยินยอมให้ความร่วมมือ สามารถฟังและใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง

โดยกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวจะมีการสุ่มเลือกด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายชั้นตอน (Multi-stage Cluster Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียนประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ, ระดับการศึกษา, ระดับผลการเรียน, ภูมิลำเนา, อาชีพของบิดามารดา และรายได้รวมของครอบครัว จำนวน 15 ข้อ
2. แบบคัดกรองปัญหาทางจิตประสาท ใช้เกณฑ์การวินิจฉัยโรคทางจิตฉบับภาษาไทยตามเกณฑ์การวินิจฉัย DSM – IV (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorder, 4th edition) ประกอบด้วยแบบสอบถามอาการ Neurosis 19 ข้อ และแบบสอบถามอาการ Psychosis 5 ข้อ
3. แบบคัดกรองผู้ที่ใช้สารเสพติด (Drug Abuse Screening Test : DAST)
4. แบบทดสอบบุคลิกภาพ (The Maudsley Personality Inventory : MPI) ซึ่งประกอบด้วยข้อความ 48 ข้อ ใช้ประเมินบุคลิกภาพ 2 ลักษณะ คือ Extraversion – Introversion (แสดงออกและเก็บตัว) และ Neuroticism – Stability (อ่อนไหวทางอารมณ์และมีความมั่นคงทางอารมณ์) อย่างละ 24 ข้อ
5. แบบประเมินความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจโดย Zuckerman นั่นคือ Sensation Seeking Scale (SSS) Form IV 40ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC for windows ดังต่อไปนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปและความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษาได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. หาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยวิธี
 - 2.1 โดยการหาค่าคงที่ภายในด้วยวิธีของ Kuder Richardson
 - 2.2 โดยการทดสอบซ้ำจากการใช้ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง 90 คน

3. หาค่าความตรง (Validity) โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบทั้ง 4 ด้านของมาตรวัดด้วย Method Principal component โดยการ Rotation แบบ Varimax

4. การสร้างเกณฑ์มาตรฐาน (Norms) ของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับกลุ่มเด็กนักเรียนที่มีช่วงอายุ 12 – 18 ปี จากการแปลงคะแนนที่ได้ให้เป็นคะแนนมาตรฐานที่

5. ใช้ t – test เพื่อทดสอบความแตกต่างของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจแต่ละด้านทั้ง 4 ด้าน โดยจำแนกตามเพศ

6. ใช้ F – test เพื่อทดสอบความแตกต่างของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจแต่ละด้านทั้ง 4 ด้าน โดยจำแนกตามอายุ

7. ใช้ Pearson – Product moment Correlation ในการหาความแตกต่างของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับบุคลิกภาพ

สรุปผลการวิจัย

1. ลักษณะประชากรที่ศึกษา

จากกลุ่มตัวอย่างพบว่าเป็นเพศหญิง ร้อยละ 56.4 และ เพศชายร้อยละ 43.6 ส่วนใหญ่มีอายุ 14 ปี และ 13 ปี ร้อยละ 19.4 และ 19.2 ตามลำดับ รองลงมาคือ อายุ 15 ปี ร้อยละ 17.2 ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 92.8 รองลงมาคือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 5.5 และศาสนาคริสต์ ร้อยละ 1.7 นักเรียนส่วนมากศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 19.6 รองลงมาคือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 18.2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 18.1 ส่วนใหญ่มีผลการเรียนอยู่ระหว่าง 3.50 – 4.00 ร้อยละ 24.3 รองลงมาคือ 2.50 – 2.99 ร้อยละ 22.8 และ 3.00 – 3.49 ร้อยละ 20.5 ส่วนใหญ่นักเรียนพักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ร้อยละ 86.1 รองลงมาคือนักเรียนพักอาศัยอยู่กับญาติ ร้อยละ 11.9 และอยู่บ้านคนอื่นที่ไม่ใช่ญาติ ร้อยละ 0.6

1.1 ลักษณะบิดามารดาของนักเรียน

บิดา และมารดาส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 40 – 49 ปี คิดเป็นร้อยละ 59.8 และ 63.7 ตามลำดับ การศึกษาของบิดาและมารดาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 32.5 และ 30.3 ตามลำดับ บิดาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 35.1 รองลงมาคืออาชีพค้าขาย ร้อยละ 23.2 และอาชีพรับราชการ ร้อยละ 23.1 มารดาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 24.4 รองลงมาคืออาชีพ ค้าขาย ร้อยละ 20.3 และอาชีพรับราชการ ร้อยละ 17.7 บิดามีรายได้ต่อเดือนมาก

กว่า 20,000 บาทขึ้นไป ร้อยละ 35.4 รองลงมา มีรายได้ระหว่าง 5,001 – 10,000 บาท ร้อยละ 25.1 และมีรายได้ระหว่าง 10,001 – 20,000 บาท ร้อยละ 24.8 ส่วนมารดา มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 5,000 บาทลงมา ร้อยละ 38.4 รองลงมา มีรายได้ระหว่าง 5,001 – 10,000 บาท ร้อยละ 22.8 และมีรายได้ระหว่าง 10,001 – 20,000 บาท ร้อยละ 21.3

2. ลักษณะความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจของประชากรที่ศึกษา

พบว่าระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนชายส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 43.7 รองลงมา คือ ความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับสูง ร้อยละ 30 และความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับต่ำ ร้อยละ 26.4 สำหรับนักเรียนหญิงมีระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 44.7 รองลงมา คือ ความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับต่ำ ร้อยละ 27.9 และความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับสูง ร้อยละ 27.7

3. ค่าความเที่ยง ความตรง และเกณฑ์มาตรฐานของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ

ค่าความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ

ค่าความเที่ยงที่ได้จากการวัดค่าความสอดคล้องภายในของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ โดยใช้วิธีของ Kuder Richardson พบว่า มาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจที่วัดจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเท่ากับ .869 และค่าความเที่ยงแต่ละด้านมีค่าอยู่ระหว่าง .577 - .804 โดยนักเรียนชายมีค่าความเที่ยงด้านรวมเท่ากับ .831 และในแต่ละด้านมีค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง .540 - .760 ส่วนค่าความเที่ยงที่วัดได้จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงพบว่า มีค่าความเที่ยงรวมทุกด้านเท่ากับ .894 และในแต่ละด้านมีค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง .515 - .835

ค่าความเที่ยงที่ได้จากการทดสอบซ้ำ (Test – Retest) โดยใช้สูตร Pearson Product Moment Correlation โดยให้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 12 – 18 ปี จำนวน 90 คน ทำการทดสอบซ้ำ 2 ครั้ง ระยะเวลาห่างกัน 1 เดือน โดยให้ผู้ทำการทดสอบเป็นคนเดิม พบว่าความเที่ยงจากมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมีค่าอยู่ระหว่าง .610 - .729 โดยด้านลักษณะที่ไม่มีการยับยั้งชั่งใจหรือขมใจมีค่าความเที่ยงสูงสุด และค่าความเที่ยงด้านรวมทั้งหมดนี้มีค่าเท่ากับ .785

ค่าความตรง (Validity) ของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ

ค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากการให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรง จำนวน 5 ท่าน แล้วคำนวณด้วยวิธีการของ โรบินเนลลี และแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton) พบว่าดัชนีความสอดคล้องในแต่ละด้านย่อยเท่ากับ .91 - .96 และดัชนีความสอดคล้องด้านรวมมีค่าเท่ากับ .94 ซึ่งผลดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความสามารถของมาตรวัดที่ครอบคลุม และมีอัตราส่วนที่เหมาะสม

ความตรงตามโครงสร้างของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจที่ได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบ หรือหาค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) โดยใช้วิธี Principle Component Analysis ซึ่งเป็นการจัดกลุ่มตัวแปรเพื่ออธิบายหลังจากนั้นหมุนแกนอโรโกลอนนอล (Orthogonal) ชนิดแวนริแมกซ์ (Varimax) พบว่า

1. ด้านความรู้สึกชอบในสิ่งที่ตื่นเต้น เร้าใจ และเสี่ยงภัย ข้อคำถามส่วนใหญ่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ 1 ยกเว้นข้อที่ 15 ซึ่งจะมีค่าน้ำหนักในองค์ประกอบที่ 2

2. ด้านประสบการณ์ในการแสวงหา หรือสำรวจสิ่งใหม่ ข้อคำถามส่วนใหญ่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ 2 ยกเว้นข้อที่ 2 มีค่าน้ำหนักในองค์ประกอบที่ 1 , ข้อที่ 4 มีค่าน้ำหนักในองค์ประกอบที่ 1, ข้อที่ 17 มีค่าน้ำหนักในองค์ประกอบที่ 3 และข้อที่ 23 มีค่าน้ำหนักในองค์ประกอบที่ 4

3. ด้านความรู้สึกที่ไวต่อความน่าเบื่อหน่าย มีข้อคำถามเพียง 4 ข้อเท่านั้น คือ ข้อที่ 3, 18, 28 และ 31 ที่มีค่าน้ำหนักในองค์ประกอบที่ 3 ส่วนข้อที่ 5 มีค่าน้ำหนักในองค์ประกอบที่ 4 ข้อที่ 7, 25, 26, 37 และข้อที่ 38 มีค่าน้ำหนักในองค์ประกอบที่ 2

4. ด้านลักษณะที่ไม่มีการยับยั้งชั่งใจ หรือขมใจ ข้อคำถามส่วนใหญ่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ 4 ยกเว้นข้อที่ 6, 13, 22 มีค่าน้ำหนักในองค์ประกอบที่ 3 และข้อที่ 35 มีค่าน้ำหนักในองค์ประกอบที่ 2

การสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ

การสร้างเกณฑ์ปกติของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจสำหรับนักเรียนอายุ 12 – 18 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในกรุงเทพมหานคร โดยแปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐาน ที่ ดังแสดงในตารางที่ 16 – 19

4. ปัจจัยระหว่างตัวแปรของ อายุ เพศ และบุคลิกภาพที่มีผลต่อมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจพบว่า เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิงพบว่าค่าเฉลี่ยที่ได้จากกลุ่มนักเรียนชายสูงกว่ากลุ่มนักเรียนหญิงทุกด้านยกเว้นด้านความรู้สึกชอบในสิ่งที่ตื่นเต้น เร้าใจและเสี่ยงภัยที่กลุ่มนักเรียนหญิงจะมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า โดยความแตกต่างกันในแต่ละด้านนั้น ด้านความรู้สึกชอบในสิ่งที่ตื่นเต้นเร้าใจ และเสี่ยงภัย และด้านประสบการณ์ในการแสวงหา หรือสำรวจสิ่งใหม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านความรู้สึกที่ไวต่อความน่าเบื่อหน่าย และด้านลักษณะที่ไม่มีการยับยั้งชั่งใจ หรือขมใจมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับปัจจัยด้านอายุเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อแยกพิจารณาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุของกลุ่มนักเรียนพบว่าค่าเฉลี่ยที่ได้จากนักเรียนในกลุ่มอายุ 12 และ 13 มีความแตกต่างกันกับกลุ่มนักเรียนอายุ 14 – 17 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในปัจจัยทางบุคลิกภาพความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพของกลุ่มนักเรียนจากมากไปน้อยพบว่าค่าเฉลี่ยที่ได้จากกลุ่มบุคลิกภาพแบบอ่อนไหวในสภาวะอารมณ์ - แสดงออก (Neurotic-Extrovert) มีความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบมั่นคงในสภาวะอารมณ์ - แสดงออก (Stable-Extrovert) บุคลิกภาพแบบอ่อนไหวในสภาวะอารมณ์ - เก็บตัว (Neurotic-Introvert) และบุคลิกภาพแบบมั่นคงในสภาวะอารมณ์ - เก็บตัว (Stable-Introvert) ตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้คะแนนของความรู้สึกแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจทั้งด้านรวมและด้านย่อยมีความสัมพันธ์กันกับบุคลิกภาพแบบแสดงออก และแบบอ่อนไหวทางอารมณ์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ยกเว้นด้านความรู้สึกชอบในสิ่งที่ตื่นเต้นเร้าใจ และเสี่ยงภัยที่มีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบแสดงออกเท่านั้น

นอกจากปัจจัยดังกล่าวแล้วผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัจจัยอื่นๆ เช่น ตัวแปรทางด้านศาสนา ระดับผลการเรียน ผู้ที่นักเรียนพักอาศัยอยู่ด้วย การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ของบิดา และรายได้ของมารดา แต่เนื่องจากไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงเสนอไว้ในส่วนของภาคผนวก

อภิปรายผลการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้มาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจของ Zuckerman เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งมีความเหมาะสมในด้านของข้อคำถามที่ค่อนข้างจะครอบคลุมพฤติกรรมต่างๆอันเกี่ยวกับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ อีกทั้งยังเป็นคำถามที่เข้า

ได้ง่าย กระชับ และใช้เวลาไม่นานในการตอบ แต่ยังมีข้อจำกัดในด้านของการแบ่งกลุ่มระดับของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ ซึ่งใช้เกณฑ์การแบ่งกลุ่มระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจโดยการนำค่าคะแนนรวมของตัวอย่างแต่ละคนที่นำมาศึกษามาคิดเป็นค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile) โดยแบ่งเป็นความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับต่ำที่ค่า $P < 25$ ความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับปานกลางที่ค่า $P \geq 25$ ถึง $P \leq 75$ และความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับสูงที่ค่า $P > 75$ เมื่อนำมาคำนวณแล้วพบว่าในตัวอย่างกลุ่มนี้ผู้ที่มีความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับต่ำคือผู้ที่ได้คะแนนรวมน้อยกว่า 12 คะแนน ผู้ที่มีความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับปานกลางคือผู้ที่ได้คะแนนรวมอยู่ระหว่าง 12 – 18 คะแนน และผู้ที่มีความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับสูงคือผู้ที่ได้คะแนนรวมมากกว่า 18 คะแนน อาจสามารถนำไปใช้แบ่งระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกันได้

ในการวิจัยครั้งนี้จำนวนกลุ่มตัวอย่างซึ่งจากสูตรการคำนวณขนาดตัวอย่างจะต้องใช้ตัวอย่างจำนวน 3,123 คนเป็นอย่างต่ำจากการสุ่มเก็บตัวอย่างใน 5 เขต 10 โรงเรียน แต่ในการเก็บข้อมูลจริงนั้นผู้วิจัยต้องทำการคัดเลือกประชากรตัวอย่างที่ไม่ผ่านเกณฑ์ของแบบคัดกรองปัญหาทางจิตประสาท และแบบคัดกรองผู้ใช้สารเสพติดออกจากการวิจัย ดังนั้นจำนวนตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้จึงมีเพียง 2,930 คนเท่านั้น ซึ่งเป็นจำนวนตัวอย่างที่น้อยกว่าการคำนวณได้จากสูตร 193 คน คิดเป็นร้อยละ 6.18 โดยแบ่งเป็นเพศหญิง ร้อยละ 3.25 เพศชายร้อยละ 2.93

ในส่วนของ การตรวจสอบคุณสมบัติทางการวัด การสร้างเกณฑ์มาตรฐาน และปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจที่ผู้วิจัยได้นำเสนอในครั้งนี้จะมีทั้งที่มีความสอดคล้องและไม่สอดคล้องกับการศึกษาของผู้อื่นซึ่งผู้วิจัยได้อภิปรายผลไว้ดังต่อไปนี้

ความเที่ยง (Reliability)

จากการตรวจสอบคุณสมบัติทางการวัดโดยการหาค่าความเที่ยงของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจพบว่า ค่าความเที่ยงที่ได้จากการวัดค่าความสอดคล้องภายในซึ่งได้จากการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของแต่ละฉบับนั้นมีค่าความสอดคล้องภายในอยู่ในระดับค่อนข้างสูงทั้งกลุ่มตัวอย่างนักเรียนทั้งหมด (.869) หรือนักเรียนชาย (.831) และนักเรียนหญิง (.894) ซึ่งเมื่อพิจารณาแต่ละด้านย่อยของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายและกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิง พบว่ามีค่าความสอดคล้องภายในแต่ละด้านอยู่ในระดับค่อนข้างสูงเช่นกัน (.540 - .760) และ (.515 - .835) แสดงให้เห็นว่ามาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมีความเที่ยงครอบคลุมคุณสมบัติของการวัด คือครอบคลุมในเรื่องของความเที่ยงและความเชื่อถือได้ของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่จะนำมาใช้ในการ

ศึกษา ซึ่งตรงกับการศึกษาของ Zuckerman และคณะ⁽¹⁾ ที่ได้ศึกษาค่าความเที่ยงด้วยวิธี Kuder Richardson ของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในแต่ละด้านย่อยกับประชากรชาวอังกฤษเพศชายพบว่ามีค่าเท่ากับ .620 - .830 และมีค่าความเที่ยงในด้านรวมเท่ากับ .720 ส่วนประชากรอังกฤษเพศหญิงพบว่ามีค่าเท่ากับ .660 - .840 และมีค่าความเที่ยงในด้านรวมเท่ากับ .80

และจากการศึกษาในประชากรชาวอเมริกันพบว่าค่าความเที่ยงของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับประชากรชาวอเมริกันเพศชาย (.560 - .870) โดยมีค่าความเที่ยงในด้านรวมเท่ากับ .760 และประชากรอเมริกันเพศหญิง (.380 - .770) โดยมีค่าความเที่ยงในด้านรวมเท่ากับ .68⁽¹⁾

จากผลการเปรียบเทียบพบว่าเมื่อนำมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้น เร้าใจ มาใช้กับนักเรียนไทยแล้ว ค่าความเที่ยงยังคงอยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกับมาตรวัดที่เป็นฉบับภาษาอังกฤษ และยิ่งสูงกว่าค่าความเที่ยงที่ทำการศึกษาในกลุ่มประชากรชาวอเมริกัน เพราะฉะนั้นอาจสรุปได้ว่ามาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจเป็นเครื่องมือที่มีความเที่ยงสูง ซึ่งเมื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลหรือใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินคุณลักษณะแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ ทำให้มีความเชื่อมั่นสูง คือถ้ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบมีลักษณะประชากรที่ไม่แตกต่างกัน หรือมีความใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่ทำการวิจัยครั้งนี้

ค่าความเที่ยงโดยการทดสอบซ้ำ (Test – Retest) โดยใช้สูตร Pearson Product Moment Correlation ในการประเมินความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนกลุ่มเดียวกัน จำนวน 90 คน โดยทำการทดสอบ 2 ครั้ง ระยะเวลาห่างกัน 1 เดือน และมีผู้ประเมินเป็นคนเดิม จากการศึกษาค้นพบว่าเมื่อพิจารณาแต่ละด้านย่อยจะอยู่ในระดับ .610 - .729 และด้านรวมเท่ากับ .785 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงจากการทดสอบค่อนข้างสูง

จากผลการวิจัยของ Zuckerman⁽¹⁾ แสดงให้เห็นว่าเมื่อนำมาเปรียบเทียบการศึกษาค่าความเที่ยงโดยการทดสอบซ้ำกับกลุ่มประชากรชาวอเมริกันซึ่งใช้ระยะเวลาในการทดสอบซ้ำห่างกัน 3 สัปดาห์ โดยมีผู้ประเมินเป็นคนเดิมพบว่า ค่าความเที่ยงจากการทดสอบซ้ำในแต่ละด้านย่อยอยู่ในระดับ .880 - .940 และด้านรวมเท่ากับ .890 ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาครั้งนี้ โดยพบว่าค่าความเที่ยงของการทดสอบกับนักเรียนไทยมีค่าต่ำกว่าประชากรชาวอเมริกันเล็กน้อยนั้น อาจเกิดจากสาเหตุของการตอบสนองต่อการทดสอบของมาตรวัดในขณะที่กำลังทดสอบแตกต่างกัน หรือจากระยะเวลาที่ใช้ในการทำการทดสอบมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ⁽⁹³⁾ หรืออาจเกิดจากความงอแงในนักเรียนของผู้ใช้มาตรวัด⁽⁹⁴⁾ ซึ่งผลจากการศึกษานี้แสดง

ให้เห็นได้ว่าการใช้มาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ในช่วงเวลาที่มีความแตกต่างกัน ดังนั้นผู้ใช้ควรระมัดระวังการแปลความหมายของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ

ความตรง (Validity)

จากความตรงตามโครงสร้างของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจที่ได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบ หรือหาค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ของการวิจัยครั้งนี้พบว่าในด้านความรู้สึกชอบในสิ่งที่ตื่นเต้น เร้าใจ และเสี่ยงภัยจะมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด รองลงมาคือด้านประสบการณ์ในการแสวงหา หรือสำรวจสิ่งใหม่ และด้านลักษณะที่ไม่มีการยับยั้งชั่งใจ หรือข่มใจ ส่วนด้านความรู้สึกที่ไวต่อความน่าเบื่อหน่ายเป็นด้านที่มีน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามอยู่ในระดับต่ำสุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Carton, Jouvent และ Widlocher⁽⁶⁸⁾ ที่พบว่าเมื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในกลุ่มประชากรอเมริกัน องค์ประกอบด้านความรู้สึกที่ไวต่อความน่าเบื่อหน่ายเป็นด้านที่มีผลไม่ชัดเจนและมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบต่ำสุดเช่นเดียวกัน

โดยเมื่อเปรียบเทียบค่าน้ำหนักในองค์ประกอบของการวิจัยในแต่ละด้าน กับงานวิจัยของ Zuckerman⁽¹⁾ พบว่าองค์ประกอบทั้ง 4 ด้านของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบน้อยกว่าค่าน้ำหนักขององค์ประกอบของมาตรวัดฉบับภาษาอังกฤษทั้งสิ้น จากผลการวิจัยที่กล่าวมาผู้วิจัยจึงมีความคิดเห็นว่าการแตกต่างที่เกิดขึ้นอาจเนื่องจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม ความเข้าใจภาษา และความสอดคล้องที่เกี่ยวข้องกันในแต่ละด้านองค์ประกอบ

การสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms)

การสร้างเกณฑ์ปกติของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจสำหรับนักเรียนที่มีอายุ 12 – 18 ปี ที่ศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยการแปลงคะแนนดิบให้เป็นค่าคะแนนมาตรฐาน ที่ ดังแสดงในตารางที่ 16 – 19 พบว่าเมื่อทำการเปรียบเทียบค่าเกณฑ์มาตรฐานที่วัดได้จากการนำมาตราวัดมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทย และค่าเกณฑ์มาตรฐานที่ได้จากการนำมาตราวัดมาใช้กับนักเรียนอเมริกันตามการศึกษาของ Zuckerman⁽¹⁾ นั้นมีความแตกต่างกัน โดยอาจเป็นผลจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะและพฤติกรรมของคนเราทั้งสิ้น สิ่งเหล่านี้อาจทำให้ค่าคะแนนของแต่ละกลุ่มมีความต่างกัน ดังนั้นจึงต้องมีการสร้างเกณฑ์ให้เหมาะสมกับกลุ่มประชากร เพราะหากไม่มีเกณฑ์ที่เหมาะสมแล้วก็ไม่สามารถแปลผลหรือแปล

ความหมายที่ได้จากการวัด⁽⁹⁴⁾ ซึ่งจากการวิจัยสามารถสร้างเกณฑ์ปกติได้ และเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติตามคู่มือฉบับภาษาอังกฤษแล้วพบว่า

จากเกณฑ์ปกติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่เพื่อใช้สำหรับนักเรียนไทยตามมาตรฐานวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจนั้น โดยภาพรวมแล้วจะมีค่าคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ปกติตามคู่มือฉบับภาษาอังกฤษเกือบทุกด้านย่อย ยกเว้นด้านความรู้สึกชอบในสิ่งที่ตื่นเต้น เร้าใจ และเสี่ยงภัย เช่น ถ้าเลือกประเมินโดยใช้มาตรฐานวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในเด็กชายที่มีอายุ 15 – 18 ปี แล้วได้คะแนนดิบแต่ละมาตรย่อยเป็น 10 คะแนน เมื่อเอาคะแนนดังกล่าวมาเทียบตามเกณฑ์ปกติที่สร้างขึ้นใหม่และเกณฑ์ปกติตามคู่มือฉบับภาษาอังกฤษจะได้ค่าดังนี้

มาตรฐานวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ	คะแนน T	
	เกณฑ์ปกติที่สร้างขึ้นใหม่	เกณฑ์ปกติของคู่มือภาษาอังกฤษ
ด้านความรู้สึกชอบในสิ่งที่ตื่นเต้น เร้าใจ และเสี่ยงภัย	70	60
ด้านประสบการณ์ในการแสวงหา หรือสำรวจสิ่งใหม่	70	78
ด้านลักษณะที่ไม่มีการยับยั้งชั่งใจ หรือข่มใจ	65	86
ด้านความรู้สึกที่ไวต่อความน่าเบื่อหน่าย	65	69

จะเห็นได้ว่าโดยส่วนใหญ่ความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจทุกด้านที่ประเมินได้เมื่อเทียบตามเกณฑ์ปกติที่สร้างขึ้นใหม่นั้นจะมีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ปกติตามคู่มือฉบับภาษาอังกฤษ ยกเว้นด้านความรู้สึกชอบในสิ่งที่ตื่นเต้น เร้าใจ และเสี่ยงภัยที่มีค่ามากกว่า แสดงให้เห็นว่าวัฒนธรรม และความเข้าใจทางภาษาที่แตกต่างกันจะมีผลต่อระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจของนักเรียนที่ต่างกัน

จากเกณฑ์ปกติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเกณฑ์ปกติที่ใช้สำหรับนักเรียนในกรุงเทพมหานคร ดังนั้นก่อนที่จะนำเกณฑ์ปกติไปใช้จึงมีข้อควรระวังคือ ควรนำไปใช้กับผู้รับการประเมินที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นเกณฑ์ปกติ เพราะถ้ามีความแตกต่างกันแล้วอาจทำให้การแปลความหมายของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจคลาดเคลื่อนได้ ดังที่ Murphy และ Davidshofer⁽⁹⁵⁾ กล่าวว่าสิ่งสำคัญที่สุดในความผิดพลาดจากการแปลผลเกณฑ์ปกติ คือเมื่อเกณฑ์ปกติที่สร้างขึ้นไม่ได้มาจากประชากรเดียวกันกับผู้รับการทดสอบที่จะนำคะแนนไปเปรียบเทียบ

นอกจากการตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดที่ได้กล่าวมาผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัจจัยระหว่างตัวแปรของ เพศ อายุ และบุคลิกภาพที่มีผลต่อมารตวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ พบว่าเพศชายจะมีระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจสูงกว่าเพศหญิงเกือบทุกด้าน ยกเว้นด้านความรู้สึกชอบในสิ่งที่ตื่นเต้นเร้าใจ และเสียงภัยที่เพศหญิงมีคะแนนสูงกว่าซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Zuckerman และคณะ⁽¹⁾ ที่พบว่านักศึกษาเพศชายมีระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจสูงกว่านักศึกษาเพศหญิง Quadrio และ Zucchi⁽⁷¹⁾ พบว่าทั้งผู้ที่ติดสารเสพติดและไม่ติดสารเสพติดเพศชายจะมีความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้น เร้าใจสูงกว่าผู้ที่ติดสารเสพติดและไม่ติดสารเสพติดเพศหญิง Wagner⁽⁷³⁾ ก็พบว่าระดับคะแนนของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในเพศชายสูงกว่าเพศหญิงเช่นกัน Alissa⁽⁷⁴⁾ พบว่าเพศชายจะมีความสนใจในการเผชิญต่อพฤติกรรมเสี่ยงมากกว่าเพศหญิง และ Jing Jyi Wu⁽⁸⁰⁾ พบว่าค่าคะแนนของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงนั้นมีค่าต่ำกว่านักเรียนชายอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน ตามที่กิติกร มีทรัพย์⁽⁹⁶⁾ ได้กล่าวไว้ว่าส่วนใหญ่แล้วสังคมไทยมักจะมีการอบรมสั่งสอนเพศหญิงให้เคร่งครัดในระเบียบแบบแผน รักรักษาจารีตประเพณีมากกว่า เพศชาย จึงทำให้เพศหญิงไม่กล้าจะแสดงพฤติกรรมใดๆดังเช่นพฤติกรรมที่เพศชายสามารถกระทำได้ แต่จากการที่พบว่าเพศหญิงมีค่าคะแนนด้านความรู้สึกชอบในสิ่งที่ตื่นเต้น เร้าใจ และเสียงภัยสูงกว่านั้นเมื่อพิจารณาตามทฤษฎีการกระตุ้นและสิ่งเร้า⁽³¹⁾ แล้วพบว่า เพศหญิงอาจมีความไวต่อสิ่งเร้าในด้านดังกล่าวไวกว่าเพศชาย แต่เมื่อถึงระดับที่เรียกว่า Optimal level of response and learning แล้วการแสดงออกของความรู้สึกและพฤติกรรมจะลดลงเนื่องจากข้อจำกัดและอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมทางด้านวัฒนธรรม ประเพณี การเลี้ยงดู การเลียนแบบ หรือจากความกดดันทางสังคม ดังนั้นเพศหญิงจึงมีการแสดงออกได้น้อยกว่าเพศชาย นอกจากนี้เพศชายยังมีความไว และความอิสระต่อการแสดงออกได้มากกว่า

สำหรับปัจจัยทางด้านอายุพบว่าค่าคะแนนของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมีความแตกต่างกันเมื่อจำแนกตามอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยถ้าทำการจัดกลุ่มของช่วงอายุที่มีความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจใกล้เคียงกันพบว่าสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อยคือ 12 – 13 และ 14 – 18 ดังนั้นจากการศึกษากลุ่มตัวอย่างจึงจัดได้ว่าอยู่ในกลุ่มของวัยรุ่นตอนต้น และวัยรุ่นตอนกลาง⁽⁹⁷⁾

โดยจากความแตกต่างดังกล่าวเมื่อศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจและสังคมของวัยรุ่นตอนต้นพบว่าสภาพอารมณ์จะมีการเปลี่ยนแปลงได้ง่ายรวดเร็วและไม่คงที่ ซึ่งอาจเกิดจากปัจจัยของฮอร์โมนเพศ สภาพร่างกายและสังคม รวมถึงอารมณ์และพฤติกรรมทางเพศ

อาจยังไม่แน่ใจในเอกลักษณ์ทางเพศแห่งตนเอง ในขณะที่วัยรุ่นตอนปลายจะมีสภาพอารมณ์และจิตใจค่อนข้างราบรื่น เริ่มมีการยอมรับสภาพร่างกายและความเป็นเอกลักษณ์ทางเพศของตน⁽⁹⁸⁾

จากการศึกษาพบว่าปัจจัยทางด้านอายุนั้นมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของหลายท่านได้แก่ Zuckerman และคณะ⁽⁶⁷⁾ พบว่าจากการศึกษาค่าของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในกลุ่มวัยรุ่นถึงวัยรุ่นานั้น ค่าความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจจะมีระดับลดลงตามช่วงวัยอย่างเห็นได้ชัด Zuckerman และคณะ⁽⁶⁶⁾ ได้ศึกษาแฝดเทียมที่มีช่วงอายุ 16 – 60 ปี พบว่าระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจจะลดลงเมื่ออายุเพิ่มมากขึ้นอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ Eva และคณะ⁽⁶⁹⁾ ได้ทำการศึกษาติดตามผลของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในนักเรียนชั้นเกรด 6 และทำการศึกษซ้ำในอีก 2 ปีต่อมา พบว่านักเรียนกลุ่มเดิมที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นเกรด 8 มีค่าความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจต่ำกว่าการศึกษาคั้งแรก

จากผลการวิจัยที่พบว่าค่าความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจจะมีระดับที่ลดลงเมื่ออายุเพิ่มมากขึ้นนั้น อาจมีเหตุผลเนื่องมาจากเมื่อคนเราอายุมากขึ้นประสบการณ์ทางด้านความคิดก็จะเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย ในทางกลับกันพฤติกรรมที่ชอบในความเสี่ยงอันตรายก็จะลดน้อยลงเนื่องจากประสบการณ์และการเรียนรู้ถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นตามมา⁽¹⁾

ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าการศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาในกลุ่มวัยรุ่นซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยได้ 2 กลุ่ม คือวัยรุ่นตอนต้นซึ่งจะยังมีพฤติกรรมค่อนข้างไปทางเด็กอยู่มาก และวัยรุ่นตอนกลางที่มีพฤติกรรมระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ โดยความแตกต่างกันของแต่ละช่วงวัยจะมีผลทำให้ค่าความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมีความแตกต่างกัน จากการศึกษาทฤษฎีพัฒนาการ Psychosexual ของ Sigmund Freud แล้วพบว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในระยะ Genital Stage ซึ่งเป็นระยะของการพัฒนาเอกลักษณ์ทางเพศ โดยฮอร์โมนต่างๆจะมีผลต่อแรงขับทางเพศ ทำให้มีการกลับคืนมาของความขัดแย้งในจิตใจ แต่เมื่อสามารถแก้ไขปมปัญหาเหล่านี้ได้จะเกิดความสมบูรณ์แบบของเอกลักษณ์ทางเพศ นอกจากนี้ทฤษฎีพัฒนาการทางจิตสังคมของ Erik Erikson ยังเชื่อว่าไม่เพียงแต่ปัจจัยภายในจิตใจเท่านั้น ปัจจัยภายนอกทางด้านสังคม วัฒนธรรม ประเพณีต่างๆ และสิ่งแวดล้อมก็มีผลต่อพัฒนาการด้วย และถ้าวัยรุ่นไม่สามารถผ่านวิกฤตของพัฒนาการไปได้ก็อาจก่อให้เกิดความแน่ใจในตนเองในฐานะบุคคลหนึ่งในสังคมและอาจก่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาตามมาได้⁽⁹⁸⁾

และจากการศึกษาในครั้งนี้เมื่อพิจารณาค่าความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับลักษณะทางบุคลิกภาพแล้วพบว่า ความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจทั้งด้านรวมและด้านย่อยมี

ความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบแสดงออก และแบบอ่อนไหวทางอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นด้านความรู้สึกชอบในสิ่งที่ตื่นเต้นเร้าใจและเสี่ยงภัยที่มีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบแสดงออกเท่านั้น ซึ่งจากการศึกษาของ Eysenck⁽⁴²⁾ พบว่าลักษณะทางบุคลิกภาพสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภทคือ บุคลิกภาพแบบมั่นคงในสภาวะอารมณ์-แสดงออก (Stable-Extrovert) , บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวในสภาวะอารมณ์-แสดงออก (Neurotic-Extrovert) , บุคลิกภาพแบบมั่นคงในสภาวะอารมณ์-เก็บตัว (Stable-Introvert) , บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวในสภาวะอารมณ์-เก็บตัว (Neurotic-Introvert)

โดยบุคลิกภาพแบบแสดงออกหมายถึง ลักษณะของบุคคลที่ชอบเข้าสังคมทำอะไรไม่ระมัดระวังตัวชอบกิจกรรมที่ให้ความตื่นเต้น สนุกสนาน ว่างไม่จำเจ มองโลกในแง่ดีเป็นคนแสดงอารมณ์ และแสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผย ส่วนบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวทางอารมณ์ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย รู้สึกวิตกกังวลต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏขึ้น คิดมาก มีความโน้มเอียงที่จะเป็นโรคประสาทได้ง่าย เมื่อมีปัญหาสะท้อนอารมณ์ ไม่สามารถทนต่อสภาวะที่มีความเครียดมากๆ ได้⁽⁹⁹⁾

จากผลการวิจัยที่พบว่าความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมีความสัมพันธ์กับลักษณะบุคลิกภาพแบบแสดงออกนั้นอาจมีสาเหตุจากลักษณะบุคลิกภาพดังกล่าวจะมีปฏิกริยาตอบสนองต่อการกระตุ้นของสิ่งเร้าสูงกว่าบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ซึ่งมีความสอดคล้องกับคุณลักษณะความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ โดยถ้ามีความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับสูงก็จะมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบแสดงออก และถ้ามีคุณลักษณะความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจต่ำก็จะมีสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบเก็บตัว⁽¹⁾

ดังเช่นงานวิจัยของ Conrod และคณะ⁽¹⁰⁰⁾ ได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยเสี่ยงทางบุคลิกภาพของผู้ติดยาเสพติดพบว่าความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมีความสัมพันธ์กับลักษณะหุนหันพลันแล่น และบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคม Alissa⁽⁷⁴⁾ ก็ได้พบว่าบุคลิกภาพแบบชอบแสดงตัวมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน ในขณะที่ Framques⁽¹⁰¹⁾ ได้ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ติดยาเสพติดพบว่าความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และแบบต่อต้านสังคม

นอกจากการนำมาวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในการหาข้อมูลความสัมพันธ์และความแตกต่างของอายุ, เพศ และบุคลิกภาพแล้วจากการวิจัยในต่างประเทศพบว่าการนำมาวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจไปใช้ประโยชน์กันอย่างแพร่หลายในการคัดกรองปัญหาต่างๆดังต่อไปนี้

ปัญหาการใช้สารเสพติด Melita⁽⁷⁰⁾ ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจที่สูงกับพฤติกรรมการติดสุรา และยาเสพติดพบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ Quadrio และ Zucchi⁽⁷¹⁾ พบว่าในกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจอยู่ในระดับสูงมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติด หรืองานวิจัยของ Graves⁽⁷²⁾ ที่กล่าวว่าในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาอายุ 18 – 20 ปีที่มีความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับสูงจะมีความสัมพันธ์กันกับการดื่มสุราเป็นประจำ Daderman⁽¹⁰²⁾ ได้ทำการวิจัยถึงการให้ยา Flunitrazepan ในทางที่ผิดโดยมีกลุ่มเสี่ยงซึ่งมีพฤติกรรมก้าวร้าวเกราะ ลักษณะโหมพุกพาอาวุธ และก่ออาชญากรรม และกลุ่มควบคุมพบว่าในกลุ่มเสี่ยงจะมีระดับของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจสูงกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้ Burns, Lanasa และ Lackman⁽¹⁰³⁾ พบว่าในคนที่มีความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจระดับสูงจะมีความเสี่ยงต่อการติดสารเสพติดประเภทต่างๆ เช่น บุหรี่ สุรา กัญชา โคเคน สารกระตุ้น อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ และ Johnson และ Cropsey⁽⁸⁵⁾ ก็ได้ทำการศึกษาถึงพฤติกรรมเสี่ยงในความชอบแข่งขันกันดื่มสุราในงานเลี้ยงสังสรรค์ โดยพบว่ากลุ่มผู้ที่ชอบการแข่งขันดื่มสุราจะมีระดับนัยสำคัญทางสถิติสูงกว่าผู้ที่ไม่ดื่มสุราทั่วไป

ปัญหาการดื่มสุราขณะขับรถ เนื่องจากสถิติของประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่าอายุเฉลี่ยที่เด็กวัยรุ่นเริ่มดื่มเหล้า เบียร์ หรือไวน์ คือ 12 ปี และในแต่ละปีจะมีวัยรุ่นจำนวน 4 ล้านกว่าคนที่มีปัญหาเกี่ยวกับอุบัติเหตุทางรถยนต์ และพบว่าร้อยละ 50 ของวัยรุ่นเหล่านั้นมีประวัติการดื่มสุราก่อนเกิดอุบัติเหตุ⁽¹⁰⁴⁾ และจากงานวิจัยของ Stoduto, Adlaf และ Mann⁽¹⁰⁵⁾ พบว่าในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่มีพฤติกรรมของการขับรถเร็วเกินกว่าข้อบังคับของกฎหมายหลังจากร่วมฉลองในงานเลี้ยงที่มีการดื่มสุราจนขาดสตินั้น ในกลุ่มดังกล่าวเมื่อมีการศึกษาวิจัยพบว่ามีความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจที่สูงกว่าเกณฑ์ปกติทั่วไป จากนั้น Stoduto, Mann, Anglin, Pavic, Fallon และ Lauzon⁽¹⁰⁶⁾ ก็ได้ทำการศึกษาอีกครั้งกับเด็กวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในระดับเกรด 11 – 12 ที่ไปขับขี่ยานยนต์จำนวน 1,200 คน พบว่าเพศชายจะมีพฤติกรรมการดื่มสุรา และมีระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ผู้ที่มีพฤติกรรมการดื่มสุรายังมีความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจสูงกว่าวัยรุ่นที่ไม่ดื่มสุรา Rimmo และ Aberg⁽⁷⁵⁾ ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับพฤติกรรมความประมาทในการขับรถของกลุ่มวัยรุ่นชาวสวีเดนจำนวน 700 คน พบว่ามีความสัมพันธ์เกิดขึ้นระหว่างความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับความประมาทในการขับรถ

ปัญหาความเสี่ยงทางเพศ โดย Wagner⁽⁷³⁾ ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับปัจจัยเสี่ยงของการมีพฤติกรรมทางเพศในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 155 คนพบว่าความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทาง

เพศ โดยเพศชายจะมีระดับคะแนนที่สูงกว่าเพศหญิง Alissa⁽⁷⁴⁾ ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับตัวแปรของพฤติกรรมที่ชอบความเสี่ยง เช่น การมีเพศสัมพันธ์โดยขาดการป้องกัน พบว่าปัจจัยดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันกับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ Jing Jyi Wu⁽⁸⁰⁾ ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เช่น การมีเพศสัมพันธ์แบบสลับคู่นอน การมีเพศสัมพันธ์โดยขาดการป้องกัน เป็นต้น พบว่าปัจจัยดังกล่าวมีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ Dolezel และคณะ⁽¹⁰⁷⁾ พบว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างพฤติกรรมเสี่ยงของชาวลาตินในที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และขาดการป้องกันกับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ

กิจกรรมที่เสี่ยงภัยและการติดการพนัน ก็เป็นอีกปัญหาที่มาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจถูกนำไปใช้ในการคัดกรองเพื่อค้นหาความสัมพันธ์ของปัจจัยเสี่ยงดังกล่าว เช่น Harris⁽¹⁰⁸⁾ ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับกีฬาม้า (การขี่ม้าล่าสัตว์, การขี่ม้ากระโดดผ่านเครื่องกีดขวาง) โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน อายุ 12 – 50 ปี พบว่าในกลุ่มนักกีฬาดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับลักษณะด้านความรู้สึกชอบในสิ่งที่ตื่นเต้น เร้าใจ และเสี่ยงภัยอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ Graham และ Lowenflied⁽¹⁰⁹⁾ ได้ทำการวิจัยความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในผู้ป่วยที่แพทย์วินิจฉัยว่าติดการพนันจำนวน 100 คน พบว่ามีความสัมพันธ์กันกับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในระดับสูงกว่ากลุ่มผู้ป่วยอื่นๆอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ เป็นต้น

จากการศึกษาถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาหรือปัจจัยเสี่ยงดังกล่าวที่มีสาเหตุเกิดจากหลายๆปัจจัย ความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจก็เป็นคุณลักษณะทางบุคลิกภาพอันหนึ่งที่ถูกนำมาหาความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงเช่นกัน ดังนั้นมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจจึงมีประโยชน์ในการใช้คัดกรองสภาพปัญหาเบื้องต้นอีกปัจจัยหนึ่ง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่าเมื่อนำมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมาใช้กับนักเรียนที่มีช่วงอายุ 12 – 18 ปีที่ศึกษาอยู่ในกรุงเทพมหานคร มีความตรงตามวัตถุประสงค์ของแบบทดสอบ สามารถพิจารณาค่าความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจของกลุ่มตัว

อย่างได้ดี ค่าความเที่ยงของมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจอยู่ในระดับค่อนข้างสูงจึงสามารถนำไปใช้วัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจได้ แต่ก่อนจะนำมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจไปใช้ควรทำการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการใช้มาตรวัดให้เกิดความเข้าใจก่อนเพื่อที่จะสามารถอธิบายถึงคุณลักษณะของความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. การนำมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจไปใช้ ผู้ใช้ต้องคำนึงถึงข้อควรระวังต่างๆ เช่น การใช้เกณฑ์มาตรฐานในแต่ละกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษาเพื่อให้เกิดการศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยผู้รับการทดสอบด้วยมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจควรเป็นกลุ่มตัวอย่างการศึกษาที่มีช่วงอายุ 12 – 18 ปี ที่ศึกษาอยู่ในกรุงเทพมหานคร เพราะถ้าเป็นกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในจังหวัดหรือภาคอื่นๆแล้วอาจมีการแปรความหมายคลาดเคลื่อนจากผลที่ได้ เนื่องจากมีข้อจำกัดทางด้านความแตกต่างทางวัฒนธรรม หรือความสามารถของผู้ประเมิน คือถ้าผู้ประเมินมีความรู้และความเข้าใจต่อความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ และปัญหาที่เกิดจากคุณลักษณะดังกล่าวแล้วย่อมมีความแตกต่างจากผู้ประเมินที่ไม่เข้าใจถึงระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจที่มีได้

3. เพื่อให้เข้าใจถึงคุณลักษณะความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ควรใช้มาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจร่วมกับการประเมินประเภทอื่นๆ เช่น การสัมภาษณ์ หรือ การใช้แบบทดสอบอื่นๆเป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. เพื่อให้การใช้มาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจเป็นไปอย่างกว้างขวางและสามารถนำไปใช้ได้กับคนไทยส่วนใหญ่ ควรมีการสร้างเกณฑ์ปกติเพื่อใช้สำหรับการแปลความหมายคะแนนจากมาตรวัดความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจในแต่ละกลุ่มตัวอย่างเพื่อทราบถึงอิทธิพลของความแตกต่างในด้านต่างๆ เช่น วัฒนธรรม การเลี้ยงดู เศรษฐฐานะ ช่วงอายุที่แตกต่างกัน และสิ่งแวดล้อมว่ามีผลต่อระดับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจอย่างไรบ้าง

2. ควรมีการตรวจสอบคุณสมบัติทางการวัดความตรงตามทฤษฎี โดยการหาความสัมพันธ์กับแบบทดสอบอื่นที่ใช้ประเมินเกี่ยวกับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ

3. ควรมีการนำเครื่องมือไปใช้วัดกับปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหาการใช้สารเสพติด ปัญหาการดื่มสุราขณะขับรถ ปัญหาความเสี่ยงทางเพศ หรือกิจกรรมที่เสี่ยงภัยและการติดการพนัน เป็นต้น